

Sárándi József

Levél Sebestény-Jáger Orsolyának

Kedves Orsolya,

az Ön belső fényével napoztatom a lelkem. Versein átjön lénye, énje ragyogása. Visszaveszek az érzelmi „hangerőből.”

Köszönöm az *Úrvacsorát*. Megérintettek érzékeny, tiszta, költői szavai, szófestményei, nemes veretű mondatai.

„Tételei” szentségeket varázsolnak költeménnyé, voltaképpen a teljességre törekvés szándékával –: Isten és teremtményei, a természet, az ősök, s földi családja szeretetének foglalata versciklusa.

Különös adottsága, /több annál:/ hite, fényes tehetsége, amivel szeretteibe, szerelmébe képes oltani szeretet-szenvedélyét.

Utolsó vacsora. – Búcsú, és reménység. A mulandóság szomorúsága és az örökélet. A szenvedések mélyén szántó futamai. Csupa tétovaság és az emberek iránt érzett bizalma. Keresztyéni megbocsátás, /Látszólagos ellenpontok./ ritka szép versekben megformálva.

Költészet ez a javából. Isten áldotta lelki forrásokból szökell magasba.

Ha nincs még kötete, szerkessze össze remekeit, és próbáljon pályázni vele. Ki kell adnia költeményeit!!!

Ki ez a Sebestény-Jáger Orsolya?

Ki ez a szellemi angyallény, aki fejjel az égben, lábbal a földön él?

Telefonbeszélgetésünk alkalmával a háttérből gyermekhangokat hallottam. Főhivatású Anya, ki a nevelés mellett otthon dolgozik?

Szépek a képek, melyekre írt nekem. Gyanítom saját műveit fényképezte. Megtisztelt velük. Vajon mit jelképeznek a barna magtünemények s az árvalányhajszerű szerkesztett formák?

Árvalányhaj? – Csak remélni merem, hogy nem árva, szellemi értelemben sem, hiszen Petróczi Éva költő, műfordító és irodalomtörténész is felismerte az Ön tehetségét.

Az *Úrvacsora* olvastán költészetéről ezek a hirtelen támadt benyomásaim.

Jó egészséget, közérzetet kíván további alkotómunkájához, és sokrabecsüléssel köszönti a magyar irodalom köztársaságában:

Leányvár, 2013. IV. 11.